

РЕШЕНИЕ

№ 7891

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 13.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4263** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128, ал. 1, т. 8 във връзка с чл. 128а и чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 9.05.2023г от И. К. З. против министъра на вътрешните работи с която е предявен иск с правно основание чл. 128а АПК вр. чл.128, ал.1, т.8 от АПК за обявяване нищожност на Определение № 3884/11.04.2023 г., по адм.дело № 2233 /2023 г. по описа на ВАС.

Излага подробни доводи, че определението чиято нищожност се иска да се обяви противоречи на правовия ред, накърнено било правото ѝ на защита. Съдът бил формирал волята си въз основа на невярно удостоверени обстоятелства. Съдът се бил позовал на Протокол от с.з. от 18.01.2023г , чиято поправка ищцата поискала, но не бил поправен. Поддържа, че била принудена да оттегли жалбата си срещу заповедта на министъра на вътрешните работи. Процесното определение чиято нищожност се иска да се обяви било постановено от незаконен състав, участвал съдия който бил докладчик по делото по което бил постановен процесния протокол. Определението я поставяло в невъзможност да упражнява правото си на труд.

Ответникът Министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител твърди, че не е пасивно легитимиран да отговаря по иска. Евентуално, излага доводи за неоснователност на претенцията и липса на правен интерес от водене на делото.Претендира юриск.възнаграждение.

Прокуратурата чрез представителя си изразява становище за

неоснователност на исковата претенция.

Административен съд-София-град след като прецени доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С протоколно определение от 18.01.2023г по адм д 14168/ 2016г е оставена без разглеждане жалбата на И. З. срещу Заповед № 8121К-4695 от 18.11.2016г на министъра на вътрешните работи на осн. чл. 215 т.5 АПК поради изрично направено в писмен вид оттегляне на жалбата и производството по делото е прекратено.

По повод подадена от И. З. частна жалба срещу посоченото протоколно определение е постановено и процесното Определение № 3884/11.04.2023 г., по адм.дело № 2233 /2023 г. по описа на ВАС чиято нищожност се иска да се обяви в настоящото производство, с което е оставено в сила протоколно определение от 18.01.2023г по адм д 14168/ 2016 на ВАС.За да постанови определението съдът е приел, че протоколът от 18.01.2023г се ползва с обвързваща съда доказателствена сила и липсват доказателства за твърдяната принуда.

Искът за прогласяване на нищожност на съдебно определение е изрично предвиден в чл.128а от АПК и е допустим. Предявен е от страна по делото, по което е постановеното съдебното определение, прогласяването на чиято нищожност се иска.Противно на доводите на ответника, същият е пасивно легитимиран да отговаря по иска. Съгласно трайно установената съдебна практика искът за прогласяване на нищожност на съдебен акт е установителен по своя характер и е средство за преодоляване на правен спор между страните, участвали в делото, по което е постановен този акт. Правният спор по настоящето дело е относно валидността на съдебно определение, поради това той трябва да бъде разрешен със сила на пресъдено нещо между страните по адм. дело № 2233/23г на ВАС , а ответник по иска следва да е ответника по адм д.№ 2233/23г на ВАС, а именно министърът на вътрешните работи.

Преди всичко, следва да се отбележи, че не се съдържа легална дефиниция за нищожността на съдебен акт, но трайната съдебна практика приема, че нищожността на един съдебен акт може да се обоснове от най-тежки пороци във връзка с формиране волята на съдебния орган, който го е постановил. Следва да е налице порок във функционирането на съда или в надлежното сформирание на състава му, да бъде засегнато изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове или формата на съдебното решение/определение/ или да е налице абсолютна невъзможност да бъде разбрана изразената воля. В този смисъл, нищожно съдебно решение /определение/ ще е налице, когато е постановено от незаконен състав, еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено в закона, само от съдебни заседатели, или с участието на лице, което не е съдия в съответния съд, или лице, което не е било избрано за съдебен заседател, устното и неподписано решение/определение/. За да бъде обявено едно решение /определение/ за нищожно е необходимо наличието на изключително тежък порок, засягащ компетентността на съда, изразената в съдебния акт воля или много тежък порок във формата на решението /определението/.

В случая определението, чиято нищожност се иска да се прогласи е постановено от надлежен съдебен орган, в пределите на неговата компетентност, в писмена форма, с безспорно авторство и подпис на съдиите от Петчленния състав, който го е постановил. Определение № 3884/11.04.2023 г. на ВАС, постановено по

адм. дело № 2233/2023 г., чиято нищожност се претендира от ищеца, е постановено по частна жалба срещу протоколно определение на тричленен състав, в състав от петима съдии в закрито заседание, съгласно чл. 234 от АПК. Определението е изготвено и в изискващата се от закона писмена форма, подписано е и от петимата членове на състава, включва всички изискуеми реквизити и е мотивирано. Съдържанието му е точно и ясно. При постановяването му Върховният административен съд не е излязъл извън правораздавателната си власт.

Противно на доводите на ищеца при постановяване на процесното определение не е участвал съдия който е бил докладчик или член на състава по делото чието производство е прекратено с определението от 18.01.2023г. В определението чиято нищожност се иска да се обяви съдът ясно е изразил волята си, че протоколът от 18.01.2023г се ползва с обвързваща съда доказателствена сила, И. З. изрично е заявила в писмен вид ,че оттегля жалбата си и липсват доказателства за твърдяната принуда.

Относно твърденията на ищцата, че била поискала поправка на протокола от 18.01.2023г, което не било уважено следва да се отбележи, че е налице специален процесуален ред за това /арг. от чл. 151 ГПК вр с чл. 144 АПК/, като тези доводи са относими към проверка правилността на съдебния акт. Това обаче, не е в правомощията на съда, разглеждащ настоящото искане. В чл. 151 ГПК вр с чл. 144 АПК е предвиден специален ред за поправка и допълване на протокола който е свързан и има правно значение при проверка правилността на съдебния акт по реда на редовния инстанционен контрол, а не в производство по чл. 128а от АПК. В настоящото производство съдът не е компетентен да разгледа и разреши въпроси свързани с това дали правилно са удостоверени факти в протокола от с.з. на 18.01.2023г. Дали правилно са отразени изявленията на страните в протокола от 18.01.2023г е въпрос който може да се разреши по реда на чл. 151 ГПК вр с чл. 144 АПК, не и в настоящото исково производство по чл. 128а АПК. В никакъв случай обаче, не води до неяснота относно формираната воля на съда. Не е налице неразбираемост волята на съда, която да не може да бъде възприета от страните. Доводите на ищцата сочат, че не е съгласна с преценката на съда и намира за неправилно процесното определение, поставило край на спора. Тези доводи обаче, са ирелевантни при преценката относно валидността на определението, предмет на настоящия спор. Посочените съображения по същество се свеждат до оплаквания за неправилност, които не следва да се обсъждат, тъй като на основание чл.235 АПК процесното определение е окончателно. Изложените към последното мотиви изцяло съответстват на постановения диспозитив и не обективират порок, обосноваващ неговата нищожност. Несъгласието на страната в производството със становището на съда и изхода на делото не са обстоятелства, представляващи основание постановеното определение да бъде преценено като нищожно.

В настоящото производство по чл.128а от АПК е недопустимо преразглеждане на въпроса дали ищцата е подала молба за оттегляне. Несъгласието на ищцовата страна с възприетите от съдебния състав факти и обстоятелства, респективно направените изводи в определението чиято нищожност се иска да се обяви не обуславят наличие на основание за обявяване нищожност на този съдебен акт. Следователно, не са налице пороци, свързани с валидността на съдебното определение, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на ответника се дължи

юриск възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 143 ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Ю.. възнаграждение е дължимо от ищцата, тъй като с определение № 5914 от 6.6.2023г по адм д 5036/2023г на ВАС е освободена единствено от заплащане на държавна такса в размер на 10лв., но не и от съдебни разноски.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба, уточнена с молба от 9.05.2023г от И. К. З. против Министъра на вътрешните работи с която е предявен иск с правно основание чл. 128а АПК вр чл.128, ал.1, т.8. от АПК за обявяване нищожност на Определение № 3884/11.04.2023 г., по адм.дело № 2233 /2023 г. по описа на ВАС.

ОСЪЖДА И. К. З. да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: